

Arrest

nr. 165 345 van 7 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 28 oktober 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2015 werd ingediend door:

(..)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie,

Betrokkene vroeg op 29.04.2015 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde mevr. M. J., geboren op 12.01.1989, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (..), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Immers, op 22.04.2014 legde betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Overwegende dat de heer de procureur des Konings De Bock in zijn schrijven dd. 09.09.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermelde verklaring wettelijke samenwoning.

Verwijzen naar uw schrijven dd. 3 juni 2014 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning tussen DHR. K., C.; geboren te Kananga op 01.01.1995, van Congolese nationaliteit en MEVR. M. J., geboren te Katete op 12.01.1989, van Nederlandse nationaliteit, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende namelijk:

- Verblijfsrechtelijk voordeel voor de man; op 24.10.2012 diende meneer een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige dewelke definitief werd verworpen dd. 09.09.2013. Tevens werd hem het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd. Meneer verblijft thans illegaal in het rijk. Via de wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdanen kan meneer op zijn beurt een verblijfsrecht in Europa bekomen;

- Snelle gang van zaken: betrokkenen verklaring dat zij elkaar in de kerk hebben leren kennen in augustus 2013. Telefoonnummers werden uitgewisseld en betrokkenen startten een telefonische relatie. In november 2013 is meneer bij mevrouw ingetrokken. Op dat ogenblik woonde mevrouw nog officieel samen met DHR. T. M. Lopende deze relatie heeft mevrouw dus reeds een relatie opgestart met een andere man. Mevrouw stelt dat haar ex-partner haar bedroog door dat hij reeds gehuwd bleek te zijn en haar gebruikte voor de papieren. De relatie met meneer volgt dan ook zeer snel op de relatiebreuk met dhr; T. M.;

- Personalia:

- * meneer kent de naam van de vader van de kinderen van mevrouw niet;
- * meneer kent de naam van de ouders van mevrouw niet;
- * mevrouw weet niet wanneer meneer precies naar België is gekomen: ze denkt juli of september 2012 terwijl meneer in oktober 2012 naar België is gekomen;
- * mevrouw weet niet hoe meneer naar België is gekomen.
- * Mevrouw weet niet wat meneer in Congo gestudeerd ;
- * mevrouw kent de namen van de ouders van meneer niet;
- * meneer kan de broers en zussen van mevrouw niet correct benoemen: hij weet niet hoeveel broers en zussen mevrouw heeft;
- * meneer weet niet welk diploma mevrouw heeft behaald;
- * meneer weet niet hoeveel mevrouw verdient via haar werk;
- * mevrouw weet niet dat meneer een relatie heeft gehad met een Belgisch meisje.

- Bemiddeling: betrokkenen hebben elkaar niet spontaan leren kennen. Zij ontmoetten elkaar in de kerk via tussenkomst van een oom van mevrouw; meneer kende deze man van in de judoclub. Uit het interview blijkt dat het in feite de schoonbroer van mevrouw is (partner van haar halfzus).

- tegenstrijdige verklaringen:

- * volgens mevrouw gaan ze naar dezelfde kerk; volgens meneer gaat hij niet naar de kerk waar ze elkaar hebben ontmoet;
- * meneer zegt dat hij mevrouw in de kerk aansprak nadat hij met haar kinderen had gesproken; volgens mevrouw stelde haar "oom/schoonbroer betrokkenen aan elkaar voor;
- * volgens meneer was de tweede ontmoeting de dinsdag na de eerste ontmoeting in augustus 2013; volgens mevrouw was het de zondag nadien;
- * meneer zegt dat hij het initiatief nam tot het opstarten van de relatie: mevrouw beweert daarentegen dat zij het initiatief nam om een relatie te beginnen met meneer;
- * meneer zegt dat betrokkenen opteren voor een wettelijke samenwoning omdat ze elkaar nog onvoldoende kennen; volgens mevrouw daarentegen opteren ze voor een wettelijke samenwoning omdat voor een huwelijk eerst de toestemming van de ouders nodig is.

- * meneer verklaart dat mevrouw de vader van haar dochters via internet leerde kennen en op vakantie naar Afrika ging om hem te bezoeken, waarna ze zwanger werd. Mevrouw zegt evenwel dat ze de vader van haar kinderen in Nederland leerde kennen en dat hij op een bepaald moment is gerepatriëerd naar Angola, maar terug kwam.
- * volgens meneer is de vader van mevrouw nog in leven, volgens mevrouw is hij overleden;
- * volgens meneer is mevrouw naar Nederland gekomen omdat een familielid ambassadeur voor Congo was; volgens mevrouw is ze via haar kerk naar Nederland gekomen.
- * volgens mevrouw vond de eerste ontmoeting plaats in november 2013 via bemiddeling van haar schoonbroer en werden onmiddellijk telefoonnummers uitgewisseld. Volgens meneer leerde hij mevrouw kennen in augustus 2013 en werden onmiddellijk telefoonnummers uitgewisseld;
- * ook over het tijdstip waarop meneer bij mevrouw is ingetrokken lopen de verklaringen uiteen: volgens meneer in november 2013, volgens mevrouw in januari 2014;
- * ook over het eerst intiem contact lopen de verklaringen uiteen;
- * volgens meneer ontvangt hij soms geld voor zijn judoprestaties, volgens mevrouw is dit niet het geval;

- Betrokkenen zijn er van op de hoogte dat via de wettelijke samenwoning verblijfsrecht kan bekomen worden: ook mevrouws zus M. M. (rr xxxxxxxxxxxx) heeft reeds wettelijk samengewoond met een asielzoeker van Congolese afkomst, meer bepaald de heer D. M. (rr xxxxxxxxxxxx, voorheen xxxxxxxx onder alias A. C. "03.08.1985 te Luanda Angola). Betrokkenen woonden wettelijk samen vanaf 26.08.2011. De wettelijke samenwoning werd evenwel eenzijdig stopgezet op 07.05.2012. Uit de inwonersinformatie van de heer D. blijkt evenwel dat ze in februari 2014 opnieuw stappen hadden ondernomen om een wettelijke samenwoning aan te gaan. Mogelijk heeft de halfzus van mevrouw haar ingelicht van de mogelijkheden tot het bekomen van een verblijf voor meneer. Ook mevrouw heeft een tijdje wettelijk samengewoond met een andere Congolese man die kennelijk geen legaal verblijfsrecht had in België.

- Sociaal zwakkere positie van mevrouw: mevrouw is een JONGE alleenstaande moeder die reeds 2 mislukte relaties achter de rug heeft. Uit een van die relaties kreeg zij 2 kinderen waarvoor zij alleen instaat nu deze quasi geen contact hebben met hun vader. Bovendien is mevrouw thans werkloos waardoor zij over weinig inkomsten beschikt om haar kinderen en meneer te onderhouden. Mevrouw heeft bovendien schulden bij energie- en telecomleveranciers die zij kennelijk niet meer kan afbetalen;

- Geen bewijzen van samenwoning: de politie heeft betrokkenen nooit kunnen aantreffen op hun adres. Volgens een buurvrouw verblijven betrokkenen slechts sporadisch op hun adres van inschrijving;

- Overlappende relaties: uit de verklaringen van mevrouw blijkt dat zij er meerdere relaties tegelijkertijd op na houdt:

- * heeft in België reeds wettelijk samengewoond met Dhr. M. T. "23.04.1985; volgens RR van 17.05.2013 tot 25.10.2013 (ambtshalve afvoering Dhr. M.). Voormelde man was tevens gekend als asielzoeker van Congolese herkomst (datum binnenkomst : 02.04.2012). De wettelijke samenwoning M.- M. werd officieel stopgezet op 12.02.2014. Er werd geen verblijf bekomen op basis van voormelde wettelijke samenwoning.
- * Van 04.07.2011 tot 17.09.2012 heeft Mevr. M. op hetzelfde domicilieadres verbleven dan Dhr. M. E. °31.01.1983, van Nederlandse nationaliteit.
- * Mevrouw verklaarde dat zij tijdens de relatie met meneer nog een relatie had met de vader van haar jongste dochter Megan die nog in Marokko woont;
- * "Gemeenschappelijk kind": Betrokkenen beweren reeds een gemeenschappelijk kind te hebben. Vooreerst wordt niet aangetoond dat meneer de vader is van het kind van betrokkenen. Bovendien is het zeer onlogisch dat men reeds aan kinderen begint alvorens de administratieve toestand van betrokkenen geregeld is. Tenslotte wordt de erkenning en het maken van kinderen steeds meer aangewend om de overheid voor blok te zetten om verblijfsrecht af te dwingen.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 1476quater B.W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

Op 10.09.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen.

Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het

verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken. (...)*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste en enig middel als volgt:

"(...) EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht.

1.

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Verzoeker en zijn partner wonen samen sinds einde 2013. Zij legden een verklaring van wettelijke samenwoning af op 22.04.2015. Op 09.09.2014 werd hierover een negatief advies afgeleverd door de Procureur des Konings. In dit advies wordt het bestaan van een gemeenschappelijk (ten tijde van de interviews door gemeente en politie nog ongeboort) kind betwijfeld.

Op 18.08.2014 werd zoon E.K. geboren, die voor de geboorte erkend was.

Verzoeker vroeg de gezinshereniging op basis van feitelijk partnerschap met mevrouw M. aan op 29.04.2015.

Er zijn op dat moment dus ruim zeven, bijna acht maanden verstreken sinds het negatieve advies van het parket, en intussen is er ook een gemeenschappelijk kind geboren.

Bij de aanvraag werden nieuwe bewijzen van de relatie voorgelegd, o.m. foto's van verzoeker met zijn zoon en partner en haar dochters. Op het moment van het afleggen van de Verklaring van wettelijke samenwoning woonden verzoeker en zijn partner nog geen half jaar samen, ten tijde van de aanvraag op basis van feitelijk partnerschap is er sprake van een samenwoning van anderhalf jaar. De duurzaamheid van de relatie werd dan ook deugdelijk bewezen.

Verzoeker moest tot zijn verbazing echter vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niets meer doet dan het integraal overnemen van het advies van de Procureur des Konings.

De nieuwe stukken worden totaal genegeerd.

Deze manier van werken en de eruit voortvloeiende motivering is ten zeerste onvoldoende om de huidige situatie van verzoeker, die sterk geëvolueerd is, zorgvuldig te beoordelen.

De bestreden beslissing gaat hierop verder en stelt dat zijn "affectieve relatie" met zijn partner niet bewezen is "gelet op wat voorafgaat", en dat fraude niet gehonoreerd mag worden. Hierbij wordt verwezen naar het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient hierbij op te merken dat er geenszins sprake kan zijn van fraude. Hij ging tezamen met zijn partner in beroep tegen de weigering van de wettelijke samenwoning, en hierover is nog geen uitspraak. Dat hij vervolgens een procedure startte op basis van hun feitelijke partnerschap heeft verscheidene redenen: hij is de feitelijke partner van mevrouw M., zij willen samen zijn — liefst in legaal verblijf, en hij heeft mee een gezin te onderhouden zodat de mogelijkheid om te werken nuttig is. De loutere toepassing van de wet, in casu zijnde: het verblijf aanvragen als feitelijke partner van een EU-onderdaan wanneer men dit ook is, kan nooit beantwoorden aan de definitie van fraude.

Verzoeker citeert hierbij uit het arrest met nr. 125 929 d.d. 23.06.2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit betreft een gelijkaardige zaak, waar bij een EU-onderdaan en een derdelander - die tevens een gemeenschappelijk kind hadden - beroep moesten indienen tegen een

huwelijksweigering, waarna zij een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekenden en op basis hiervan verblijfsrecht werd aangevraagd voor de derdelander.

"De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster en I.P. een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en een gemeenschappelijk kind hebben, waardoor het duurzaam en stabiel karakter van hun partnerrelatie, conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat beide partners effectief met elkaar samenleven, dat zij ouder zijn dan eenentwintig jaar, dat zij ongehuwd zijn, dat zij geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een ander persoon en dat zij geen personen zijn zoals bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. Het is tevens niet betwist dat verzoekster en haar partner hoger beroep instelden tegen het vonnis waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het door hen voorgenomen huwelijk te weigeren werd bevestigd en deze beslissing dus geen kracht van gewijsde heeft verkregen.

In zoverre verweerder voorhoudt dat verzoeksters verblijfsaanvraag dient te worden afgewezen omdat zij niet voldoet aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten dient te worden gesteld dat deze bewering geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Voorts maakt verweerder melding van artikel 35 van de richtlijn 2004/3 8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). In dit artikel is bepaald dat de lidstaten de mogelijkheid hebben om maatregelen te nemen om een in de richtlijn 2004/3 8/EG neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze bepaling, die reeds werd omgezet in het Belgisch recht, laat de Belgische wetgever toe om te voorzien in een regelgeving die in het geval er misbruiken zijn te weigeren een aanvraag tot het toekennen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in te willigen of om dit recht te beëindigen of in te trekken. Verweerder vermag deze bepaling echter niet aan te wenden om de in de nationale wetgeving voorziene regels zelf aan te passen of af te zwakken of om in aanvullende en niet door de wetgever bepaalde gronden te voorzien om een verblijfsaanvraag te weigeren. In dit verband moet ook worden benadrukt dat de wetgever, in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk heeft voorzien dat enkel wanneer een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die werd genomen in toepassing van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek kracht van gewijsde heeft gekregen het bestaan van deze beslissing kan worden aangewend om een verblijfsaanvraag af te wijzen. Verweerder kan niet afwijken van deze wetsbepaling door een beroep te doen op het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Een uitdrukkelijke wetsbepaling primeert immers op een algemeen rechtsbeginsel en een algemeen rechtsbeginsel kan niet contra legem worden aangewend. Gelet op het feit dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te weigeren om het door verzoekster en I.P. voorgenomen huwelijk te voltrekken nog het voorwerp uitmaakt van een procedure Voor het hof van beroep van Antwerpen en er dus geen sprake is van een beslissing "die kracht van gewijsde heeft verkregen" kan verweerder deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg niet aanwenden als een reden om verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren. De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verweerder uitgaat van het gegeven dat de relatie tussen verzoekster en I.P. geen "affectief en seksueel karakter" heeft, doch hiermee schijnbaar voorbijgaat aan het feit dat verzoekster reeds meer dan twee jaar met I.P. samenwoont en dat zij samen een kind hebben, waardoor in casu dient te worden aangenomen dat er wel degelijk een affectieve en seksuele relatie tussen hen beiden bestaat.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden en deze beslissing, gezien zij niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of het gevolg is van een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten, een miskennning inhoudt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook in dit geval dient dus geoordeeld te worden dat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht werden geschonden, en hierbij ook het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

2.

Het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende omtrent het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...)"

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoeker ontving een beslissing gebaseerd op het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd bij wet van 19.03.2014 (art. 24). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden.

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Bij het inroepen van een schending van het artikel 41 van het Handvest dient men de elementen te vermelden die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het Hof van Justitie oordeelde hierover als volgt:¹

"Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren".

Uit een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen²:

" 3.3.2.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker niet werd gehoord alvorens het bestreden bevel werd genomen. In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen voorhanden die aantonen dat verzoeker werd gehoord.

De verwerende partij betwist dat verzoeker moest worden gehoord in het kader van het bestreden bevel. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). (...) Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-3B3/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). (...)

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering

de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro.40)."

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoeker legt (nogmaals) de geboorte- en erkenningsakte van zijn zoon voor, en attesten van de scholen van de dochters van zijn partner, Flavia en Megan, die aantonen dat hij hen regelmatig van school ophaalt.

Verder toont hij via loonfiches aan dat hij inderdaad een inkomen verwerft, dat hij voor het gemeenschappelijke huishouden gebruikt. De familie verhuisde onlangs; het huurcontract staat op beide namen, en de contracten voor energie en water staan zelfs enkel geregistreerd op naam van verzoeker. Het kan moeilijk nog duidelijker zijn dat verzoeker en mevrouw M. een affectieve relatie hebben en samenwonen.

In de praktijk zou een correcte toepassing van het hoorrecht ingehouden hebben dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker "voordat jegens hem (haar) een voor hem (haar) nadelige individuele maatregel wordt genomen" van de voorgenomen motivering op de hoogte gebracht zou hebben, en hem de kans zou hebben gegeven hierop te reageren. Zoals reeds vermeld zou verzoeker de bovenvermelde stukken in dat geval onmiddellijk hebben kunnen overmaken, en was een negatieve beslissing voorkomen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. (...)"

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Er dient vooreerst te worden verduidelijkt dat de bestreden beslissing steunt op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)."

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongetrouwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

(...)."

Uit deze bepalingen blijkt dat, als het familielid van een burger van de Unie geen partner is in een wettelijk geregistreerd partnerschap maar een partner in een deugdelijk bewezen duurzame relatie, dit familielid zich kan beroepen op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet. In casu wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker zich niet op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet kan beroepen.

Vervolgens wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing tevens steunt op artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

In casu wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van fraude die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie.

Nu verzoeker zich wenst te beroepen op de bepaling van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, mag de verwerende partij nagaan of hij wel aan deze voorwaarden voldoet, te weten of hij effectief een deugdelijk bewezen duurzame relatie met deze partner heeft.

In het administratief dossier bevindt zich het negatief advies van de procureur des konings met betrekking tot de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met haar beweerde partner van 9 september 2014. De procureur des konings komt na onderzoek tot het besluit dat er diverse elementen zijn in het dossier van verzoekende partij en haar partner die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Zo wordt gewezen op de snelle gang van zaken, de geringe kennis van elkaar, tegenstrijdige verklaringen, het gegeven dat de partner van verzoekende partij nog een relatie had met de vader van haar jongste dochter terwijl zij al een relatie zou hebben met verzoekende partij, de sociaal zwakkere positie van de partner van verzoekende partij en het feit dat er geen bewijzen zijn van samenwoning.

In dit onderzoek wordt ook gemotiveerd omtrent het gemeenschappelijk kind en wordt gesteld: *“betrokkenen beweren reeds een gemeenschappelijk kind te hebben. Vooreerst wordt niet aangetoond dat meneer de vader is van het kind van betrokkenen. Bovendien is het zeer onlogisch dat men reeds aan kinderen begint alvorens de administratieve toestand van betrokkenen geregeld is. Tenslotte wordt de erkenning en het maken van kinderen steeds meer aangewend om de overheid voor blok te zetten om verblijfsrecht af te dwingen.”*

In de bestreden beslissing wordt het negatief advies van het openbaar ministerie overgenomen en wordt erop gewezen dat: *“Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een “affectieve” relatie. Dit is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen.*

Door thans opnieuw te wijzen op het feit dat verzoekende partij een kind erkend heeft en het tijdsverloop sinds het negatief advies van het openbaar ministerie, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een andere feitelijke beoordeling van de relatie van verzoekende partij zich opdrong bij het bestuur. uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat er in casu geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie en dat er sprake is van fraude die doorslaggevend is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Aldus kan aangenomen worden dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd (als deze al betrekking zouden hebben op de duurzame relatie) voor de verwerende partij onderdeel zijn van deze fraude en doet de omstandigheid dat deze stukken niet afzonderlijk vermeld worden in de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk.

Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag in functie van de feitelijke partner werd ingediend op 29 april 2015. Op 9 september 2014 geeft de procureur des konings een negatief advies omtrent de wettelijke samenwoning, en op 28 oktober 2015 wordt de bestreden beslissing genomen, die de dag nadien wordt ter kennis gebracht. De stukken waarover de verzoekende partij het in haar verzoekschrift heeft en gevoegd aan het verzoekschrift, namelijk de verklaring van A.B. van 20 november 2015 dat de verzoekende partij de dochter van haar partner zou ophalen op school, een gelijkaardige verklaring van de directeur van de school van 20 november 2015, het contract met Electrabel van 29 oktober 2015, de brief van water-link van 29 oktober 2015, en de huurovereenkomst van 1 november 2015, dateren allemaal van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee houden. De verzoekende partij heeft verder zelf een aanvraag ingediend en van haar mag dan ook verwacht worden dat zij alle volgens haar relevante stukken en elementen aan de verwerende partij voorlegt. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht zoals hierboven beschreven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dit gedaan heeft. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij als volgt betoogt: *“Bij de aanvraag werden nieuwe bewijzen van de relatie voorgelegd, o.m. foto's van verzoeker met zijn zoon en partner en haar dochters.”*. Deze stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier en de verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij ze aan het bestuur heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoekende partij in beroep is gegaan tegen de weigering van wettelijke samenwoning, maakt evenmin dat de verwerende partij zich niet zou vermogen te steunen op de feitelijke vaststellingen gedaan aangaande de relatie van de verzoekende partij. Dergelijk beroep heeft geen schorsende werking en toont enkel aan dat verzoekende partij het oneens is met de beoordeling aangaande haar relatie maar toont thans niet aan dat de verwerende partij op grond van de stukken van het administratief dossier op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Wat de verwijzing betreft naar een arrest van de Raad, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat het in casu om vergelijkbare gevallen zou gaan. Bovendien heeft de rechtspraak van de Raad geen precedentswaarde.

2.1.3. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel grotendeels beperkt tot de theoretische discussie omtrent het hoorrecht. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij zich in dit onderdeel van het middel richt tot de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in casu tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en een verwijzing naar de geboorte- en erkenningsakte van haar zoon, loonfiches alsook stukken die dateren van na de bestreden beslissing. Zoals evenwel blijkt werd haar relatie – met inbegrip van het bestaan van een kind – beoordeeld door de verwerende partij. Bovendien had verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid om naar behoren en

daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde, nu zij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd uitgenodigd om "*deugdelijke bewijzen van de duurzame relatie met de unieburger*" voor te leggen. De hoorplicht kan niet worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat verzoekende partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals wel degelijk het geval was.

Verzoekende partij maakt in het licht van de bespreking hoger evenmin de schending van artikel 8 EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Immers heeft zij het bestaan van een werkelijk en beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk gemaakt. Voorts toont zij niet aan en evenmin blijkt enig dergelijk element uit het administratief dossier dat haar gezondheidstoestand ten onrechte door de verwerende partij buiten beschouwing werd gelaten.

2.1.4. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.1.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet gecombineerd met de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

"Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

1.

Het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoeker, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op hem en niet op iemand anders?

Verzoekers attest van immatriculatie was immers geldig tot en met 29.10.2015. Zij kan dan ook niet inzien hoe er op 28.10.2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat haar legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nogmaals: de enige motivering van de bestreden beslissing bestaat uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

In deze motivering wordt absoluut geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, terwijl zij de samenwonende partner is van een EU-onderdaan én de vader van een tweede EU-onderdaan.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.1.6. . Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.7. Nu uit de bespreking van het eerste middel gebleken is dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet vernietigd wordt, kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden in haar stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk voorhouden dat niet blijkt of het bevel om het grondgebied te verlaten wel betrekking op haar heeft, nu in de aanhef van de bestreden beslissing verwezen wordt naar verzoekende partij en gesteld wordt dat: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.”* Waar zij verwijst naar het attest van immatriculatie dat zij had gekregen in functie van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het attest van immatriculatie dient ingetrokken te worden omdat verzoekende partij het recht op verblijf wordt geweigerd. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig meer verwijzen naar dit attest van immatriculatie dat op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet langer meer geldig was, gelet op de weigering van verblijf van 28 oktober 2015. Verzoekende partij maakt voor het overige ook niet aannemelijk dat zij niet onder de toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet valt.

2.1.8. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Zoals verder blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en familieleven op het Belgische grondgebied met haar feitelijke partner en haar kind niet aannemelijk gemaakt zodat evenmin blijkt op welke wijze het hoger belang van het kind geschaad wordt. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij gezondheidsproblemen zou hebben, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.9. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER